

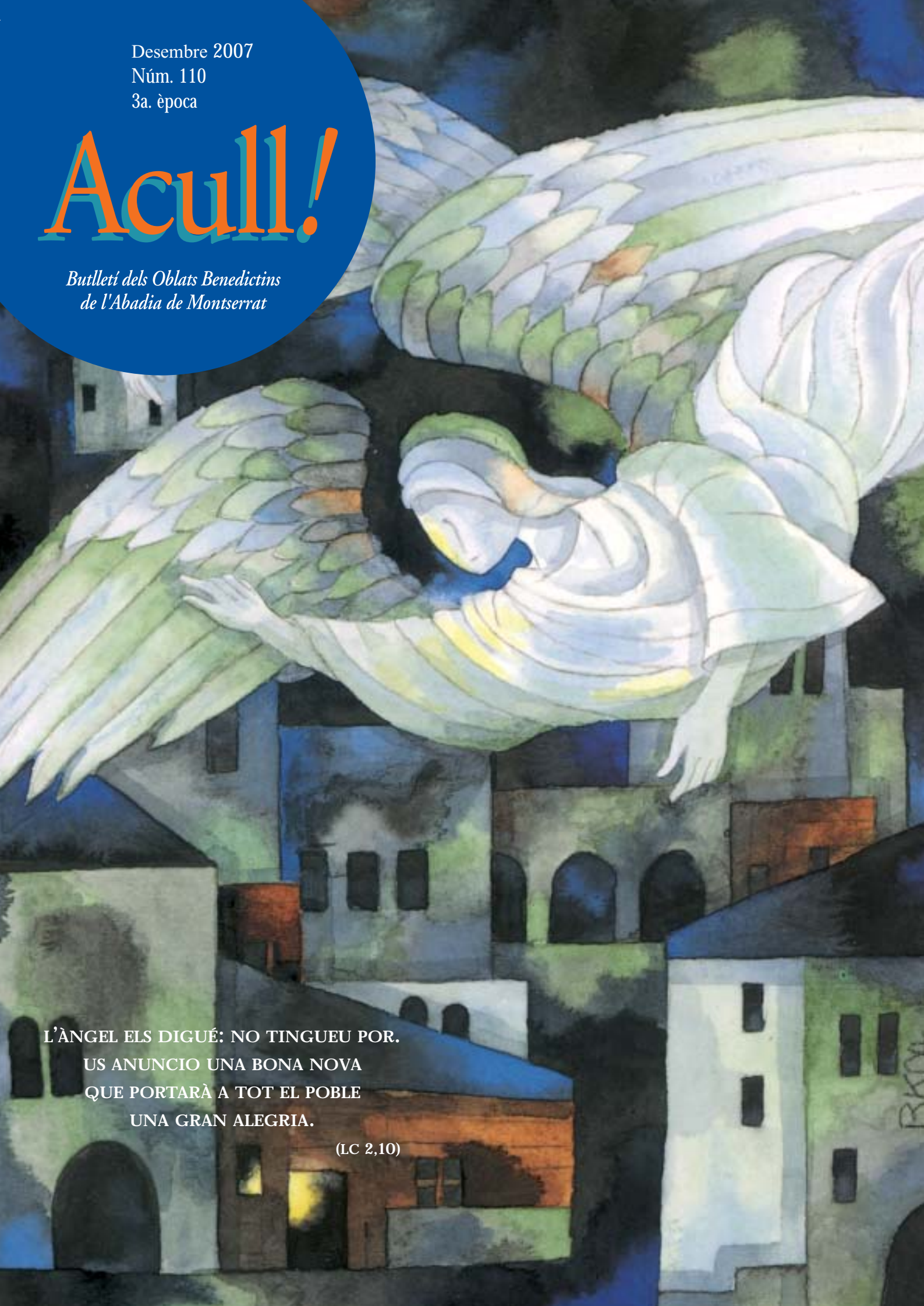
Desembre 2007

Núm. 110

3a. època

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

L'ÀNGEL ELS DIGUÉ: NO TINGUEU POR.
US ANUNCIO UNA BONA NOVA
QUE PORTARÀ A TOT EL POBLE
UNA GRAN ALEGRIA.

(LC 2,10)

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

SUMARI

- 3 **VENIU, ADOREM-LO**
pare Jordi Castanyer
- 5 **DÉU TE GUARD... TINDRÀS UN FILL. QUE
ES COMPLEIXIN EN MI LES TEVES
PARAULES**
pare Ignasi Ma Fossas
- 7 **LA PRESENTACIÓ DE JESÚS AL TEMPLE**
pare Ramon Ribera-Mariné
- 8 **EL DIA DEL SENYOR**
pare Andreu Marquès
- 9 **DÉU BUSCA ADORADORS EN ESPERIT I EN
VERITAT**
pare Pius Tragan
- 10 **VIURE I MORIR EN JESUCRIST**
pare Abat Josep Maria Soler

CR — N I C A

- 14 **VIATGE A MALLORCA**
Ramona Solans

NOTIFICACIONS

- 22 **ELS NOSTRES DIFUNTS**
- 22 **INFORMACIONS DIVERSES**
- 23 **CALENDARI D'ACTIVITATS 2008**

Desembre 2007
Núm. 110
3a. època

Fotografia portada: pintura de Ruth Kerner
(ars liturgica, Maria Laach)

Imprimeix: Bengar Gràfiques
Lluís Companys, 62
GRANOLLERS

Dipòsit legal: B-2907-1996

VENIU, ADOREM-LO

Jordi Castanyer

Des de l'inici de l'Advent fins al darrer dia del temps de Nadal la litúrgia ens posa als llavis, repetidament, aquestes paraules o unes de molt semblants: "Veni, adorem el Rei que ha de venir", "El Senyor ja és a prop: veniu, adorem-lo", "Ens ha nascut el Crist: veniu, adorem-lo". Ara ja no són aquells pastors dormint al ras o aquells savis d'orient, els qui es veuen empesos a anar cap a Betlem; som nosaltres mateixos, cadascú individualment i també com a grup, com a família, com a església, els qui sentim la invitació, quasi diria la urgència, a anar a

adorar el Senyor. Se'ns fa una autèntica crida que, en efecte, més que una simple proposta esdevé quasi un manament: Veniu! I mentre escric aquestes primeres línies va ressonant dintre meu, amb insistència, aquest imperatiu –Veni!– i m'agrada de recordar-lo i d'assaborir-lo, ara, tot recorrent quasi de cap a cap la història de salvació. I us hi convido a vosaltres, com una estona de pregària, de lectura espiritual, que fem plegats, cadascú de casa estant, en la comunió que brolla també en el silenci i en la solitud. Pensant en el Nadal que se'ns apropa o que acabem de viure, el Nadal que desitgem, el

Nadal que ens és donat.

De sempre, des de la incompreensible eternitat, Déu no és aïllament sinó comunió, no és un Jo solitari sinó Trinitat d'Amor. I perquè és Amor crea, crida a l'existència (cf. Jb 34,14-15; Sav 11,25; Jn 1,3), i, més encara, vol establir llaços de comunió amb tot el que ha creat. I molt singularment amb l'home i la dona, fets a la seva imatge (cf. Gn 1,27). Per això, per més que repetidament la criatura s'oblidi del qui l'ha creat, més tossudament encara Déu, el Creador, cerca i crida la humanitat, el poble, l'obra de les seves mans: *On ets?*

• Detall d'un pessebre a la catedral de Palma de Mallorca.

(Gn 3,9), *El Senyor et crida com a una esposa abandonada i afligida...: "Qui abandonaria l'esposa de la joventut?... Et vaig amagar un moment la mirada, però ara t'estimo amb un amor etern"* (Is 54,6,8). Sí, és el profeta Isaïes que acabo de citar, una de les figures cabdals de l'Advent perquè ho és de l'esperança messiànica, el qui més ens va recordant el *Veniu* de part de Déu: *Oh, tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners! Compreu i mengeu, veniu i compreu llet i vi sense diners, sense pagar res!* (Is 55,1); *Veniu a mi d'un cap a l'altre de la terra i jo us salvaré, que jo sóc Déu, i ningú més* (Is 45,22); ja des de l'inici mateix del seu llibre el profeta ens ho va repetint: *Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob. Ell ens ensenyarà els seus camins, i nosaltres seguirem les seves rutes... Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor!* (Is 2,3,5). I els salms, que tant estimem, sovint posen als nostres llavis aquest mateix imperatiu, ara tan nadalenc: *Veniu a contemplar les gestes de Déu. Que n'és, d'admirable, el que fa amb els homes!* (66,5), *Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la roca que ens salva* (95,1). I llegim, encara, en l'admirable elogi de la Saviesa: *Veniu a mi, vosaltres que em desitgeu, i sacieu-vos dels meus fruits* (Sir 24,19). No faig sinó recordar una petita mostra de la crida que permanentment ens fa Déu a no abandonar-lo, a anar on Ell és, perquè només en Déu reposa la meva ànima, d'ell em ve la salvació (Sl 62,2). I en aquest punt no puc pas deixar de fer esment del fet que Jesús també ens adreça aquesta mateixa crida, a anar cap a ell o amb ell, a seguir-lo: *Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afei-*

xugats, i jo us faré reposar (Mt 11,28). Jesús aquí ens ho diu –“veniu”– per a consolar-nos, però en d'altres ocasions ens ho diu per a encomanar-nos una missió, per a enviar-nos, o per a conèixer-lo a fons: *Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes* (Mt 4,19), *Rabbí, que vol dir Mestre, on us allotgeu? Veniu i ho veureu* (Jn 1,39).

Però aquest “veniu” no surt només de Déu cap a la criatura sinó que surt també igualment de la criatura cap a Déu. En la mesura que podem fer-nos ben nostres el sentiment i el desig del salmista –*Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. Tot jo tinc set de vos, per vos es desviu el meu cor, com terra eixuta sense una gota d'aigua* (63,2)– podem sentir també ben endins el clam que el poble d'Israel, els profetes, el salmista mateix, adrecen a Déu: *Veniu, Senyor! Podem dir amb Moisès, intercedint pel poble: Senyor, ja que m'heu concedit el vostre favor, veniu, si us plau, a acompanyar-nos* (Ex 34,9); i amb el salmista, tantes i tantes vegades: *per l'amor que teniu al vostre poble, recordeu-vos de nosaltres, Senyor; visiteu-nos, veniu a salvar-nos!* (105,4); *gireu des del cel els vostres ulls, veniu i visiteu aquesta vinya, que la vostra mà havia plantat...* (79,15); ho diem cada vegada que iniciem la pregària: *Sigueu amb nosaltres, Déu nostre. Senyor, veniu a ajudar-nos*. I també és suplicada la presència guaridora (Mc 5,23), salvadora (Lc 8,24), confortant (Jn 11,34), de Jesús. La resposta de Déu, que en Jesús arriba al seu cim, és sempre amatent, diligent, condescendent: *Alegra't, crida de goig, ciutat de Sió, que vinc a viure enmig teu. T'ho dic jo, el Senyor* (Za 2,14).

Vinc a curar-lo (Mt 8,7).

Us convido, per cloure aquesta meditació, a rellegir i aprofundir les antifones al Càntic de Maria dels darrers dies abans de Nadal (del 17 al 23), les famoses “antifones de la O”, que bé es mereixen per elles soles un bon article a part o dedicar-hi tot un recés: *Oh Saviesa de l'Altíssim..., Oh Senyor, cap de la casa d'Israel..., Oh clau de David..., Oh Rei i Desitjat de les nacions... Veniu a redimir-nos... veniu, il·lumineu els qui viuen a la fosca... veniu a salvar-nos... veniu a alliberar-nos, no trigueu més*. Totes elles amarades d'un profund contingut bíblic, que trobem també prou reflectit en el conegut himne d'Advent que comença precisament amb l'imperatiu que ha inspirat aquestes ratlles: *Veniu, veniu, oh Emmanuel...* Sí, nosaltres l'implorem, el desitgem, i gosem demanar-li celeritat, immediatesa, però cal que nosaltres hi corresponguem també sense triangaça, amb promptitud: *Veniu, adorem-lo!* Sí, afanyem-nos a adorar-lo a l'estable de Betlem, com també a adorar-lo a la creu victoriosa; tant l'un com l'altra són el paradoxal tron de Déu. I afanyem-nos a adorar-lo en la petitesa, en la pobresa, en el sofriment de tantes persones, potser ben a prop nostre, i en tota realitat humana; arreu hi ha el segell de Déu, el segell del Déu-amb-nosaltres.

Així acaba l'Apocalipsi, el llibre que al seu torn clou tota l'Esriptura: *El qui dona testimoni de tot això, diu: "Sí, vinc de seguida." Amén! Veniu, Senyor Jesús! Que la gràcia de Jesús, el Senyor, sigui amb tothom* (22,20). ∞

DÉU TE GUARD... TINDRÀS UN FILL. QUE ES COMPLEIXIN EN MI LES TEVES PARAULES *

Ignasi Maria Fossas

• Anunciació. Parròquia de Sineu.

Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu. Arribats a l'últim diumenge d'Advent, germanes i germans, sentim amb un fimbreg de joia i d'astorament la salutació de l'àngel Gabriel a Maria. Són les paraules del missatger de Déu, adreçades personalment a la noia de Natzaret, però que valen també per tota l'Església, per cada

comunitat cristiana i per cada un de nosaltres.

Deixem ressonar, per uns moments, l'anunci de l'àngel. En primer lloc hi ha una salutació que és alhora un reconeixement de la dignitat de Maria. *Déu te guard, o Déu vos salve* com diem habitualment, o també alegra't, és la manera d'anunciar la presència del Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, fidel a les seves

promeses, que vol salvar tots els homes. *Plena de gràcia*, plena de la gràcia de Déu, digna del seu favor i ben disposada a deixar-se habitar per l'Esperit Sant. No li falta res, a Maria, per viure del tot la seva condició de creient, de filla predilecta d'Israel. És un

* Homília predicada a la missa conventual del 18 de desembre del 2005, diumenge IV d'Advent; el text evangèlic del dia era *Lluc 1,26-38*.

exponent, el més insigne, dels pobres de Jahvè. Per això la gràcia de Déu no hi ha trobat cap obstacle ni cap rèmora. Per això el Senyor ve a trobar-la per fer-hi estada plenament, fins a l'encarnació del Verb.

La salutació va acompanyada d'unes paraules d'ànim i de confort, que són preludi del missatge de salvació per al qual Déu espera el sí de Maria. *No tinguis por; Maria; Déu t'ha concedit el seu favor.* Oh, germanes i germans! Si cadascun de nosaltres sentís ben al fons del seu cor aquestes paraules. Si fóssim capaços de deixar que penetressin fins als racons més amagats del nostre ésser, de la nostra psicologia, de la nostra manera de fer i de ser. *No tinguis por* perquè ets agraciada davant de Déu, perquè Ell ha trobat en tu allò que vol, que espera i que desitja per a tota persona humana. També a les nostres comunitats i a l'Església sencera adreça l'àngel aquestes paraules: *no tinguis por... Déu t'ha concedit el seu favor.* Quina no serà la nostra gosadia, la nostra joia, la nostra fermesa, si ens sabem tan estimats per Déu!

I tot seguit ve l'anunci de la missió. *Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús... serà gran... el Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei... per sempre.* Quina meravella! Si el somni de tota dona jueva és ser mare del Messies, ens podem imaginar la joia de Maria en sentir aquelles paraules. Però ella no perd el sentit de la realitat, i en el clima de confiança, de franquesa en el diàleg amb Déu, que havia après dels patriarques i dels profetes, Maria planteja els seus dubtes. *Com pot ser això?* Aquest ambient de sinceritat, d'obertura del cor entre Maria i l'àngel, ens

retorna als diàlegs preciosos d'Abraham amb l'àngel de Déu, o de Moisès amb el Senyor o de Job o de la mare de Samsó. La missió de Déu per Maria, com per cada comunitat i per cada persona, no s'imposa barroerament, ni violenta la pròpia llibertat. És més, podríem dir que "necessita" el reconeixement, el sí deliberat de la criatura estimada, l'acceptació sincera del Do que ens vol fer.

I la paraula de Déu va acompanyada per les obres. *També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat.* Déu fa allò que diu. En Déu, dir i fer és una sola cosa. Les obres de Déu es manifestaran plenament en Maria. *L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra.* I d'aquesta manera Déu mateix també es revela tal com és: el Pare que envia l'àngel per anunciar l'encarnació del Fill per obra de l'Esperit Sant.

I, finalment, després que la narració de l'evangelista ha dut la tensió fins al màxim, ve la resposta de Maria. Aquella paraula, humana i divina alhora, fruit de la seva natura i de l'acció de l'Esperit Sant, amb la qual demostra que és plena de gràcia. Aquella paraula que serà consol i força per a tota la humanitat, aquell sí que demostra que la resposta de la fe és possible per als homes. Sí, *sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.*

Fixeu-vos, germanes i germans, que la dinàmica d'aquesta narració evangèlica es repeteix en la celebració de l'Eucaristia. Primer, la salutació de part de Déu: *el Senyor és amb tu* i el reconeixement de la dignitat dels

qui hi participen. Després, el nucli del missatge, en la litúrgia de la Paraula. *Tindràs un fill.* L'encarnació. Un missatge que es fa realitat en la pregària eucarística. Jesucrist, el Fill de l'Altíssim, Fill de Déu fet home, que es fa present en el pa i el vi consagrats, per l'acció de l'Esperit Sant. I finalment, la nostra resposta lliure, agraïda, confiada, plena de joia i d'esperança. Quan vindreu a combregar respondreu *Amén* al prevere que us doni la comunió. Sí, amén Senyor Jesús. També nosaltres volem oferir a Déu la nostra plena disponibilitat per tal *que es compleixin en mi les seves paraules.*

I l'àngel es va retirar. Deixem-nos trobar per tots els àngels que vénen a anunciar-nos un missatge de part de Déu. I no tinguem por, perquè encara que després del diàleg l'àngel es retiri, l'Esperit del Senyor continua present en el nostre cor i ens dona força, un dia rere l'altre, fins que serà Déu mateix qui s'adreçarà a nosaltres directament, personalment, no ja per encomanar-nos una missió, sinó per cridar-nos a viure per sempre a la seva presència, amb Santa Maria i amb tots els sants. Que quan arribarà ens trobi vetllant en l'oració, practicant les bones obres i lloant Déu amb tot el cor. ∞

LA PRESENTACIÓ DE JESÚS AL TEMPLE

MEDITACIÓ ENTORN D'UN CAPITELL DE SANT CUGAT *

Ramon Ribera-Mariné

Fa alguns anys, visitant el claustre del monestir de Sant Cugat del Vallès em vaig adonar d'un detall que em sorprengué. Els capitells, jalonats d'històries bíbliques, s'iniciaven evidentment amb el relat de la creació del primer llibre de la Bíblia, el Gènesi: un claustre romànic explica gràficament tota la Bíblia. El que em sorprengué, com he dit, fou el final, amb l'escultura de la presentació de Jesús al temple. Per què el capitell de la presentació de Jesús al final del recorregut del claustre ran de la porta per on els monjos entraven a l'església?

Meditem-ho per uns moments...

Simeó i Anna van pel claustre en el mateix sentit que ho feien els monjos.

Simeó, *el qui escolta*, vol dir el seu nom... El monjo, *el qui escolta*. I els monjos sabeu que cito l'inici de la nostra Regla de vida: *escolta, fill*; però no sols els monjos, sinó tot cristià. La pregària bíblica per antonomàsia després del parenostre és l'ESCOLTA, Israel (Dt 6,4): *ESCOLTA, Israel, el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'ÚNIC*, que resa tot jueu piadós diverses vegades al dia. El sobrenom del monjo, de tot cristià, és Simeó, *el qui escolta*.

Té figura de vell venerable, barba apuntada. Era un home que *esperava*, que havia passat la vida esperant..., i va al temple, com tots vosaltres avui, *mogut per l'Esperit*, com els monjos que un dia pujarem la muntanya buscant un no sé què que mancava a les nostres vides. El monjo, el cristià,

el que espera l'acompliment del desig profund del seu cor, escoltant la remor de l'Esperit va al temple el dia indicat...

I què troba al temple?: una dona que fa de tron al seu petitó, un infant abillat amb túnica d'adult. No és això, precisament, el que nosaltres trobem en entrar al temple de Montserrat? No és precisament això el que celebrem en aquest any jubilar? Una dona que avança decidida, oferint el seu fill, fent ella mateixa de tron, de soli reial.

Tornem al capitell de Sant Cugat. I hi veiem un miracle, sí! Una dona afligida, que deposa el fill damunt un altar, on és acollit per unes altres mans, les de Simeó. El rostre de la dona és seriós, no ho és el de l'ancià, ni el de la profetessa Anna, de vuitanta-quatre anys, viuda després de set anys de matrimoni: de l'altar del temple han rebut un fill que alegra els seus rostres, que corona les seves esperances.

Veieu l'alegria que trobem al temple?

Enteneu per què el capitell està situat just abans de la porta de l'església?

Sí, hem sortit a rebre l'infant, el Senyor, amb candeles a les mans; el trobarem damunt l'altar també nosaltres: Maria, que senyoreja damunt del nostre poble, ens l'ofereix. ✠

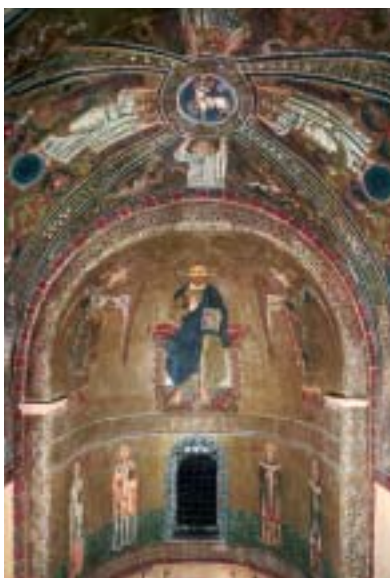
*Aquest text fou pronunciat com a homília a la missa conventual el 2 de febrer del 2007, festa de la Presentació del Senyor.

EL DIA DEL SENYOR *

Andreu Marquès

Tal com s'escau a les acaballes de l'any litúrgic, l'evangeli d'avui ens ha parlat d'aquell dia: "Vetlleu per vosaltres mateixos, no sigui que [...] sobtadament us trobeu a sobre aquell dia com un llaç" (Lc 21,34). Aquell dia serà, doncs, com un llaç. A causa d'aquest text i molts d'altres que últimament hem llegit no és, doncs, estrany que aquell dia hagi estat sovint concebut com un dia terrible i inquietant, una realitat fosca i enigmàtica. Sabem que aquell dia serà el del nostre trobament cara a cara amb Déu, un Déu sempre més gran i molt per sobre nostre, i ens hi hem de preparar amb la vigilància i la pregària –com ens ha dit l'evangeli d'avui. Però no podem oblidar –com també ens ha dit l'evangeli d'avui– que aquell dia és el dia del Fill de l'home i que el Fill de l'home és Jesús¹. També els evangelis que hem llegit últimament són la bona nova de Jesús, bona notícia de consol i d'esperança².

Tenint present, tant com m'és possible, la globalitat de la Sagrada Escripura, jo veig aquell dia sobretot com el dia que serà satisfet el nostre anhel de vèncer la foscor i veure-hi clar. Tal com diu l'apòstol Pau: "Ara hi veiem de manera fosca, com en un mirall poc clar; llavors hi veurem cara a cara. Ara el meu coneixement és limitat; llavors coneixeré del tot, tal com Déu em coneix" (1C 13,12; cf. 2C 5,7). Esperar el dia del Senyor vol dir esperar que passi el nostre món de tenebra i que esdevinguin realitat aquell cel nou i aquella terra nova on regnarà la justícia i, per tant, la veritat (cf. 2Pe 3,13). Aquell dia serà, doncs, la resposta de Déu a l'anhel de justí-

• Mosaico de la Basílica de Torcello.

cia i de veritat que tots portem al cor, justícia i veritat que en el nostre món sovint són trepitjades. Com diu el Cohèlet: "A la terra hi ha [sobretot] una cosa que em decep: hi ha justos a qui van les coses com si fossin malvats i hi ha malvats a qui les coses van com si fossin justos" (Coh 8,14). Quan estarem davant el Senyor, el darrer dia, es restablirà la veritat –i amb ella la justícia–, aquella veritat que les falses grandeses i les altres mentides del nostre món sovint oculten. Però l'important del darrer dia no és pas que es manifesti la veritat dels altres, sinó que es manifesti la nostra veritat (que sovint no coneixem) i sobretot la veritat de Déu (que coneixem menys encara). Esperem que el darrer dia s'apliqui a nosaltres allò de l'Apòstol: "Quan es manifestarà el Crist, que és la nostra vida, també nosaltres ens manifestarem amb ell plens de glòria" (Col 3,4). Esperem també que les nostres descobertes d'aleshores siguin de la mena de les d'aquells que el Rei posarà a la seva

dreta i que diran sorpresos: "Senyor, ¿quan us vam veure afamat, i us donarem menjar; o que teníeu set i us donarem beure? (Mt 25,37), i que no siguin com les descobertes d'aquells que el Rei posarà a la seva esquerra i que diran plens d'estupor: "Senyor, ¿quan us vam veure afamat o assedegat, foraster o despullat, malalt o a la presó, i no us vam assistir?" (Mt 25,44). És precisament per això que hem de vetllar i pregar, com ens hi ha exhortat l'evangeli d'avui: "Que l'excés de menjar i beure i la preocupació dels negocis no afeixuguin el vostre cor" (Lc 21,34).

Però a més d'esperar el retorn del Senyor i el seu judici, esperem sobretot la visió de Déu, l'objecte més gran d'esperança i la llum més gran. "Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu" (Mt 5,8). Feliços perquè podran satisfer l'anhel de veritat que sempre han portat al cor. *O Veritas!* [oh Veritat!], deia sant Agustí adreçant-se a Déu. I també: "Ens heu fet per a Vós i el nostre cor està inquiet fins que no descansa en Vós" (*Conf.* 1, 1,1).

Germanes i germans: que la ferma esperança que al final triomfaran plenament la veritat, la justícia, la pau i –com a resum de tot– l'amor ens animi a treballar-hi ja des d'ara. ✪

* Homilia pronunciada a Montserrat el 2 de desembre del 2006, dissabte de la setmana 34 (text evangèlic: Lc 21, 34-36).

¹ Ho és sense cap dubte per a Lluç.

² Andreas LINDEMANN: "Nach Jesus bedeutet das nahe Gottesreich keine kosmische Katastrophe im apokalyptischen Sinne, sondern den Anbruch endzeitlichen Heils (Mt 13,44.45 s.)" RGG "Gott", c. 1105.

DÉU BUSCA ADORADORS EN ESPERIT I EN VERITAT *

Pius Tragan

Tots els quatre evangelis descriuen l'acció violenta de Jesús en el Temple de Jerusalem, l'únic gest agressiu de la seva vida, un dels motius que el va portar a la passió i a la mort. El significat immediat d'aquesta acció de Jesús sembla que sigui la voluntat de millorar el culte i purificar la litúrgia dels sacrificis que se celebraven a Jerusalem. En realitat el comportament de Jesús anava més a fons. En la gran tradició dels profetes, Jesús reprèn una actitud anti-temple. El temple no assegura la protecció de Déu. Ell veia que la vinguda del Regne de Déu suposava el terme dels sacrificis d'animals i de fet, amb la celebració de l'última cena, Jesús institueix un nou culte. El Temple de Jerusalem està superat. L'evangelista Joan es fa ressò d'aquest significat quan diu que el veritable temple és el Crist ressuscitat. Sant Pau considera els cristians com a membres del cos de Crist, i per això afirma que cada creient és un temple del Senyor. En el diàleg

amb la dona samaritana, Jesús declarava que havia arribat l'hora que el lloc d'adorar no és la muntanya de Garizim ni Jerusalem. Els autèntics adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. El discurs d'Esteve reprèn la pregària de Salomó: "És que Déu podria residir a la terra? Si ni el cel ni la terra poden contenir la seva immensitat, molt menys aquest temple que jo he construït". Represes pel diaca Esteve, aquestes paraules, que també relativitzen el temple, el porten a la mort.

Amb tot, avui celebrem, germans, la dedicació de la Basílica de Sant Joan del Laterà, el primer temple cristià, el cap i la mare de totes les esglésies, tal com està escrit en el seu pòrtic majestuós. Després de la Basílica del Laterà, els cristians han construït sense parar, generació darrere generació, temples que expressen la grandesa i la força del cristianisme. Ara mateix, nosaltres estem sota les arcades d'aquesta Basílica dedicada a la Mare de Déu. ¿Tota aquesta

gran tradició cristiana està d'acord amb l'ensenyament de la Bíblia? Crec que, en aquest punt, s'ha de tenir present que si l'Escriptura ens parla de l'actitud profunda del nostre esperit, cal admetre també que la nostra condició corporal té necessitat de complements secundaris i accessoris. De fet, hem de menester protecció contra la intempèrie. Ens urgeix la manifestació externa de l'entusiasme i de la convicció creient. La grandesa d'una construcció humana genera la nostra admiració, i la construcció d'una gran volta o d'una cúpula alterosa no talla l'horitzó de la nostra mirada sinó que evoca la grandiositat de la volta del cel. La proporció i la bellesa humanes aguditzen la nostra admiració de la bellesa transcendent. Tot pensament iconoclasta oblida que l'ésser humà viu de símbols.

Les lectures d'avui, però, ens adverteixen de tenir sempre present l'ensenyament profètic anti-temple. No són les construccions de pedra la veritable casa de Déu. Tot l'univers és el seu temple i les construccions humanes són efímeres. Déu busca adoradors en esperit i en veritat. Pels cristians, el veritable temple és el cos de Crist gloriós, i ja que el seu Esperit habita en nosaltres, Sant Pau pot dir: el temple de Déu és sagrat i aquest temple sou vosaltres. ∞

* Homília predicada a Montserrat el 9 de novembre d'enguany en la festa de la Dedicació de la Basílica del Laterà (text evangèlic: Jn 2,13-22).

VIURE I MORIR EN JESUCRIST *

pare Abat Josep Maria Soler

Encara no s'ha manifestat com serem. Ens ho deia, germans i germanes, la primera carta de sant Joan. L'autor hi parlava de la *prova d'amor* que ens ha donat el Pare del cel en fer-nos fills seus. Ara, en aquesta vida, ja som fills de Déu. La fe cristiana i el baptisme ens fan néixer a aquesta filiació divina. Però és una realitat incipient; *encara no s'ha manifestat* la plenitud d'aquesta filiació, la plenitud a què estem cridats. En canvi, tots aquells que ja han mort en la pau de Déu han vist com els era transformada la seva existència fins al punt de veure restaurada en ells la imatge de Jesucrist, segons la qual van ser creats i cridats a participar de la seva glòria. Són tots els sants i santes que celebrem avui. En ells es manifesta ja plenament la condició de fills de Déu.

És el terme del pla diví de salvació. Si n'haguéssim de fer una síntesi, podríem dir amb els Pares de l'Església: Déu s'ha fet home per tal que l'home –tot ésser humà– pugui participar de la vida de Déu. Perquè la fe cristia-

na no consisteix només a afirmar Jesucrist com a veritable home i veritable Déu. Consisteix, també, a afirmar la vocació dels éssers humans a esdevenir fills de Déu per adopció. Avui contemplem com s'ha fet realitat per a tants i tants milions de germans nostres en humanitat, aquella paraula de Jesús: *allà on jo sóc, hi serà també el meu servent* (Jn 12, 26). Els qui l'han seguit amb fidelitat en la vida de cada dia tenen part a la seva glòria.

El punt de partença és el fet de ser creats a imatge i semblança de Déu (Gn 1, 26). Perquè l'ésser humà no és pas un animal com els altres, simplement una mica

superior per la seva intel·ligència i la seva capacitat d'actuar. Ni és solament una criatura que ha rebut un do espiritual sobrenatural que el fa superior a la resta dels animals. És molt més. A la rel del seu ésser hi ha una realitat divina pel fet de ser portador de la imatge de Déu; l'home i la dona tenen una aptitud innata a girar-se vers Déu, a ser-li semblants, a establir-hi un diàleg i a estimar-lo. Ser imatge de Déu forma part de la realitat humana i per tant de la definició plena de l'ésser humà; d'aquí que tota vida humana sigui sagrada i inviolable.

Aquesta empremta divina que porta tota la humanitat està crida-

* *Publiquem, seguides, les homilies que el pare abat va pronunciar a Montserrat els dies 1 i 2 de novembre d'enguany, en la solemnitat de Tots Sants i en la Commemoració de tots els fidels Difunts respectivament.*

da a desenvolupar-se fins que cada persona concreta arribi a la *semblança* de Déu, segons el model que és Jesucrist. Cal recórrer, doncs, tot un camí espiritual. Aquest camí l'han fet els homes i dones sants dels quals avui celebrem la seva participació a la glòria del Crist. Fer aquest itinerari, però, no depèn només de Déu. Depèn també de la llibertat humana. Déu en Jesucrist ha restaurat radicalment la *imatge* divina que el pecat i el tancament egoista deterioren. Però cadascú ha de col·laborar amb l'obra de l'Esperit, perquè la *imatge* divina sigui restaurada en ell, per deixar que el dinamisme que prové del fet de ser creat *a imatge i semblança de Déu* arribi a expandir-se plenament. Aquest itinerari espiritual que cal recórrer passa per fer-se deixeble de Jesucrist i acollir els seus manaments. Aprenent d'ell, que és la imatge del Déu invisible i la imatge de l'home en plenitud, ens anem fent més semblants a ell i, per tant, més semblants a Déu.

Els sacraments de la iniciació cristiana –baptisme, confirmació i eucaristia– constitueixen la base sobre la qual el cristià ha de desenvolupar la seva vida espiritual per anar-se fent semblant al Crist. Però, perquè aquests sacraments donin fruit, cal que el batejat cooperi lliurement amb la gràcia rebuda. La qual cosa el porta a tenir un estil de vida particular que, tot mantenint el nucli essencial, es pot traduir, tal com veiem en la multitud dels sants, de moltes maneres en la pràctica diària. És un estil de vida propi dels qui es posen a l'escola de l'Evangelí i treballen per fer realitat *el manament més gran i el primer de tots: "Estima el Senyor, el*

*teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament" i el segon que li és molt semblant: "Estima els altres com a tu mateix" (cf. Mt 22, 37-38). I posar-se a l'escola de l'Evangelí, tal com han fet els sants, suposa lluitar contra el pecat i contra tot allò d'oposat a la paraula evangèlica que hi ha en nosaltres. És una lluita; però no és una repressió voluntarista, sinó una guarició en profunditat de tot el nostre ésser que ens allibera i que va deixant aflorar, per la gràcia divina, la *imatge i semblança* de Déu segons la qual hem estat creats. És el treball que han fet tots els sants, cadascun a la seva manera.*

Avui, en venerar-los tots junts, i admirar, veient-ne el

resultat, l'obra que van fer en el secret del seu cor en la docilitat a l'Esperit, som invitats a aprofundir els lligams que els uneixen a nosaltres, Poble de Déu que encara pelegrina a la terra. Tots pertanyem al mateix cos de Crist que és l'Església i pertanyem, també, en un cercle més ampli, a l'únic cos de la humanitat. Segons el pla creador de Déu, no hem de ser individus aïllats, tancats egocèntricament en nosaltres i en el nostre petit cercle. És el pecat que ha introduït la divisió i que ens fa dir per excusarnos: *que potser sóc el guardià del meu germà?* (Gn 4, 9). En canvi, el manament d'estimar els altres com a nosaltres mateixos vol portar-nos a guarir la divisió i a

restablir la unitat; ens vol fer comprendre que “la vida del meu germà és la meua pròpia vida”, segons la dita de sant Silvà de l’Athos (cf. *Cahiers St. Silouane l’Athonite*, 9, p. 73). L’Església ha rebut la vocació de realitzar aquesta unitat, d’aplegar en un sol poble, a imatge de la Santa

Trinitat, tots els homes i dones creats a *imatge i semblança de Déu* dispersos pel món. Perquè això vagi essent així, hem deixar tota forma de narcisisme i ser homes i dones de reconciliació i de comunió, tan necessàries a l’interior de la nostra Església i en la nostra societat. Que ens hi aju-

din les pregàries de la multitud dels sants, units com estan per la caritat perfecta en la fruïció de Déu; que ens hi ajudi la comunió amb el Cos i la Sang de Crist, el qual tot fent-nos més semblants a ell ens ajuda avançar pel camí de la unitat i de la pau. ✧

L’Església, que és mare bondadosa i sol·lícita, no en té prou de recordar els difunts cada dia en la seva litúrgia sinó que dedica un dia a l’any a fer memòria d’ells en la pregària i en l’amor fratern. L’Església d’Occident ho fa en el dia d’avui tot recollint la iniciativa d’un monjo i abat del s. XI, sant Odiló de Cluny.

La pregària de l’Església pels difunts, tal com la posa als nostres llavis la litúrgia, és una pregària serena. Dolorosa, sí, per la desfeta personal que suposa la mort, pel sofriment que l’envolta i per la separació física dels éssers estimats. Però, és una pregària sempre serena, confiada, esperançada. És que, com canta la litúrgia, reprement l’afirmació de sant Pau que hem sentit a la segona lectura, “quan se’ns desfà la casa de l’estada terrenal, en trobem una altra d’eterna al cel” (Prefaci de difunts 1). És a dir, quan la vida personal que vivim en la condició mortal desapareix a causa de la mort, ens és donat d’entrar en una altra forma de vida, no pas feble i mortal com la d’ara, sinó per sempre i en plenitud en el si de Déu, tot superant les limitacions i finituds de la vida present. És el resultat del que ens acaba de dir Jesús a l’evangeli: vaig a preparar-vos esta-

da [...] perquè també vosaltres visqueu allà on joestic.

Si us hi heu fixat, a la litúrgia de la Paraula d’avui, hi hem trobat repetidament una visió contrastada entorn de la condició mortal dels éssers humans. Al costat de la mort vista com a mal i com a partença, apareixia en la primera lectura la idea que era camí cap a la pau i la immortalitat. Al salm, aquest contrast era expressat en termes de passar per barrancs tenebrosos i trobar-se enfront dels enemics que arrabassen la vida, mentre que, en el seu amor de pastor sol·lícit Déu ho transforma en serenitat, en repòs, en convit, en vida que perdura anys i més anys a la casa del Senyor. I, encara, sant Pau ens deia que la nostra condició en aquest món –per més que ens pugui semblar atraient i gratificant– és com la dels emigrants. O dit d’una altra manera, quan un ha descobert Jesucrist i desitja trobar-se amb ell perquè l’estima més que tot, la vida d’ara és com la d’un que està fora del seu país i viu amb una certa precarietat i amb molta nostàlgia. El creient de veritat desitja passar del fet de creure a veure. I aquest pas inexorablement es fa a través de la mort. Per això, en cantar l’al·leluia, ens encoratjàvem els uns als altres amb aquelles

paraules: si morim units al Crist, també viurem amb ell, perquè “quan se’ns desfà la casa de l’estada terrenal, en trobem una altra d’eterna al cel”.

La mort, tot i el seu misteri que qüestiona fortament la intel·ligència humana, no és un deixar d’existir, segons l’ensenyament del Nou Testament. És un anar cap al Crist per tenir vida; tal com ell ens deia a l’evangeli: us prendré a casa meua perquè també vosaltres visqueu allà on joestic. Per això, els cristians ens hem de mirar la mort –la nostra i la dels altres– amb la confiança que ens dona la paraula de Jesucrist, i per tant amb el cor asserenat per l’esperança. Perquè tal com afirma la litúrgia de difunts tot reflectint la fe de l’Església, “la mort no destrueix la vida [...] tan sols la transforma” (Prefaci de difunts 1). La transforma des del moment que la mort és el lllindar que ens permet d’entrar a la casa de Jesús –que és la casa del Pare– per viure-hi participant de la glòria divina.

És des d’aquesta perspectiva de fe que avui fem memòria de les nostres persones estimades que ja han mort i per les quals oferim aquesta Eucaristia. La nostra pregària unida a la de tota l’Església demana que els

difunts, purificats dels seus pecats i de les seves limitacions, puguin fruit de la vida per sempre en Crist. La nostra comunitat avui recorda particularment el G. David Pau, que ens deixà el desembre passat, i tots els altres monjos que ens han precedit. A més, fem presents en la nostra pregària de sufragi els nostres familiars i amics (els dels monjos, els dels escolans, els de tots els qui formem aquesta assemblea). Tenim presents, encara, tots els nostres germans en la fe, tots els homes i dones de bona voluntat que ja han deixat aquest món, i també tots els altres que han mort, el secret del cor dels quals només coneix Déu. Per a tots demanem, confiats en la Paraula de Jesucrist, que ja que se'ls ha desfet "la casa de l'estada terrenal", en tinguin "una altra d'eterna al cel".

La pregària pels difunts, però, ha de ser coherent amb la nostra manera de viure. Això demana acollir amb confiança sobrenatural les nostres limitacions i les nostres precarietats físiques; demana, doncs, com ens deia sant Pau, de ser constants en les proves amb l'esperança de poder regnar amb Crist després de la mort. La coherència de la nostra vida amb la pregària pels difunts, demana d'alguna manera de "tenir cada dia la mort present davant dels ulls" amb serenor i fe confiada (cf. Regla de sant Benet 4, 47), no per viure angoixats o amb por davant la mort, sinó per ser conscients del terme vers el qual ens encaminem indefectiblement i saber valorar amb justesa totes les coses d'aquesta vida. Perquè, des de la perspectiva cristiana, no tindria sentit oferir sufragis pels difunts si no procuràvem viure amb el cor posat en un horitzó que va més enllà d'aquesta vida mortal. Més, enca-

ra, el veritable deler del cristià hauria de ser "desitjar la vida eterna amb tot el deler espiritual", per dir-ho amb sant Benet (Regla 4, 46).

Una vida eterna que ja es comença a fer realitat en nosaltres en aquest món a través de la gràcia dels sacraments. Per això, ara ens disposem a rebre el pa de la immortalitat que el Pare del cel ens llesca per mitjà de

Jesucrist. En prendre'l, l'Esperit que ha transformat aquest pa fet per mans humanes en pa de vida, ens nodreix espiritualment i ens dóna la penyora de la vida per sempre. De manera que, nodrits amb aquest aliment espiritual, puguem passar, a través de la mort, de la comunió amb Jesucrist viscuda en el vel de la fe a fruit de la seva presència, veient-lo tal com és, en la joia de la casa del Pare. ✕

VIATGE A MALLORCA

Ramona Solans

• Visió aèria del Santuari de Nostra Senyora de Cura.

Per sisè any consecutiu dediquem uns vuit dies al nostre viatge d'estiu; enguany l'encetem el **DIA 13 DE JULIOL, DIVENDRES**, i el terme és l'illa de Mallorca. Sortim de l'aeroport del Prat una bona trentena d'oblats i simpatitzants amb el pare Jordi Castanyer.

Passats tots els tràmits embarquem, i en uns vint-i-cinc minuts ja som a Ciutat de Mallorca on ens espera amb molta alegria, a l'aeroport mateix, l'oblat Antoni Ambrós, que resideix a Palma. Després de recollir les maletes ja ens espera l'autocar que, amb xofers diferents, serà el nostre company i guia de tots els dies i que ara ens portarà fins al Santuari de la Mare de Déu de Cura situat al cim del Puig de Randa.

Enmig de les dilatades planícies de Mallorca, declinat cap al

sud-est (xaloc) es destria entre els pobles de Lluçmajor i Algaida el Puig de Randa, de 543 m. d'alçària sobre el nivell del mar. Aquí es retirà Ramon Llull i hi creà el nucli d'estudis lul·lians. El Santuari fou restaurat al començament del segle XX. Els franciscans terciaris regulars se'n feren càrrec i hi instal·laren el noviciat de la província mallorquina. El 1955 la imatge de la Mare de Déu fou coronada pontificalment.

La pujada fins a Cura és bonica. A mig camí s'aixeca un poblet que pren el nom del puig, Randa; la resta del camí és plena de revolts i abundant vegetació. També s'aprofita el puig com a punt de

telecomunicacions.

L'hostatgeria és acollidora, amb còmodes habitacions i un ampli menjador-restaurant. Després d'instal·lar-nos-hi, anem a dinar; i després d'un breu descans comencem la primera visita a l'illa, concretament pel passeig marítim de Palma i, sobretot, pel castell de Bellver.

Ja a Palma el guia, que se'ns ha incorporat al passeig marítim, ens va assenyalant els llocs més importants. No podem entrar a la Llotja, com havíem previst, perquè està tancada a causa d'unes obres que hi fan; ens dirigim, doncs, cap al castell de Bellver, situat a l'est de la ciutat, a uns dos quilòmetres, sobre un turó cobert de boscos de pins, damunt mateix de la costa. Fou construït per l'arquitecte Ponç Descoll per ordre del rei Jaume II de Mallorca, com a residència reial i com a fortalesa alhora. Les obres començaren vers l'any 1300. La construcció, amb carreus, és d'estil gòtic de vastes proporcions i de planta circular. Assentat sobre dos murs concèntrics el perímetre és

• Entrada al recinte del Santuari.

interromput per tres torres semicirculars unides al cos principal a més de la de l'homenatge, exempta, que s'hi comunica a través d'un pont. El pati d'armes, molt ampli, és voltat d'una doble galeria d'arcs, de mig punt la baixa i d'apuntalats l'alta. Tot al voltant de la galeria hi ha les dependències. Sobresurt la capella amb reixes i ceràmica

• *Castell de Bellver.*

mudèjar. Hi residí ocasionalment el rei Sanç. Cedit per l'Estat a l'Ajuntament l'any 1931, el castell de Bellver acull el museu municipal d'art i història local que conté, entre altres peces, la col·lecció de marbres del cardinal Despuig a més de bronzes i ceràmiques prehistòrics. Des del castell es contempla un bell panorama, sobretot del port i el seu mar d'un to blau puríssim. Les càmeres fotogràfiques han treballat de valent.

Quan entrem novament a la ciutat de Palma ens adonem que falta una persona a l'autocar, i amb un taxi van a buscar-la: un petit ensurt sense conseqüències. Comencem a familiaritzar-nos amb la pujada a Randa, amb els seus revolts i la seva vegetació, i arribem al santuari contents pel primer dia de viatge.

Després de sopar ens reunim a la sala dels "Mil Proverbis" –la casa està plena de noms referents a l'obra de Ramon Llull– per canviar impressions i resar Completes, cosa que anirem fent cada dia.

DIA 14 DE JULIOL, DISSABTE

Sortim de Cura després d'esmorzar. Abans hem celebrat les Laudes i l'Eucaristia a l'església del santuari. Avui destinem el dia als jardins d'Alfàbia, a Sóller,

on dinarem, i a la Cartoixa de Valldemossa. L'autocar, puntual com sempre, ens espera a 2/4 de 10 i empenem la baixada de Randa, com serà habitual cada dia. Ja a la carretera comencem a veure la serra de Tramuntana, imponent, camps de conreu, oliverars i petits poblets.

Una petita descripció ens permet conèixer un xic el que anem a visitar. Les cases i els jardins que conformen la possessió d'Alfàbia se situen al terme de Bunyola en una vall al sud-est de la serra d'Alfàbia sota el coll de Sóller. La visita a la finca, propietat de la família Zaforteza, permet conèixer diferents habita-

• *Jardins d'Alfàbia.*

cions de la casa senyorial i passejar pels jardins més singulars de Mallorca. Alfàbia era una antiga alqueria islàmica i les actuals edificacions i jardins en conserven diferents mostres.

Ens endinsem pels jardins (declarats historicoartístics el 1954) que recullen estils diferents com l'àrab, l'italià o l'anglès amb un compon-

ent comú: els jocs d'aigua amb cascades, fonts, brolladors i estanys. És remarcable la pèrgola formada per 72 columnes i 24 hídries de pedra d'on brollen les aigües que es creuen formant un passadís.

Anem seguint els caminets i veiem plantes i flors de tots colors, palmeres, també els margallons tan coneguts al Garraf. Fruïm de debò tot pujant i baixant pels diversos camins que ens menen fins a l'entrada de la casa. Són remarcables les balconades amb vistes sobre els jardins, la biblioteca amb nombroses obres impreses entre els segles XVI i XVII, la col·lecció de quadres i els mobles antics entre els quals destaca una gran cadira de fusta amb relleus del segle XIV.

Acabada la visita a Alfàbia marxem cap a Sóller, on dinarem. Travessem un túnel de 3 Km i aviat som a Sóller, situat en una vall entre muntanyes, amb horta de tarongers i llimoners. És una de les viles més belles de Mallorca. La seva església parroquial de Sant Bartomeu, que visitem, té una façana modernista de Rubió i Bellver; també és bonic l'edifici del banc de Sóller. Empenem l'anada cap a l'autocar tot passejant pels seus carrers nets i polits. I amb pocs minuts d'autocar (el port és a 5 Km) arribem al

• Valldemossa, antiga farmàcia.

Passeig marítim, curull de banyistes. Hi ha, en efecte, molta animació. Dinem en un bonic restaurant, ran mateix del mar, a base d'un plat típic de l'illa.

El temps passa molt ràpid i la Cartoixa de Valldemossa tanca a les sis; no podem, doncs, entretenir-nos massa. El camí de Sóller a Valldemossa és un recorregut amb magnífiques vistes damunt la mar. Passem per Deià, enmig d'un gran amfiteatre natural que ofereix un aspecte imponent. Entre Deià i Valldemossa, tot contemplant panoràmiques superbes, podem veure de la carretera estant Son Masroig, mansió de l'arxiduc Lluís Salvador d'Àustria; molt a prop Ramon Llull fundà el col·legi de Llengües orientals l'any 1276.

Arribem a Valldemossa. L'origen del conjunt es remunta al temps del rei Jaume II de Mallorca, que escollí aquest indret de la serra de Tramuntana per edificar-hi un palau pel seu fill Sanç, conegut com el palau del rei Sanç. L'any 1399 Martí l'Humà cedí totes les possessions reials de Valldemossa als monjos cartoixans, els quals fundaren la cartoixa i l'habitaren fins al 1838 quan a causa de la desamortització

tot l'edifici fou venut a particulars excepte l'església i la sagristia, que restaren en mans de l'Estat.

Iniciem la visita per l'església, edifici d'estil neoclàssic amb planta de creu llatina, volta de canó i cúpula sobre el creuer. Sobre l'altar major una Verge Dolorosa amb el cos de Jesús; corona el conjunt una imatge de santa Caterina Tomàs, santa valldemossina. Destaca el notable cadirat del cor. Passem al Claustre i a l'antiga farmàcia dels cartoixans, les habitacions de la Cel·la Prioral, biblioteca, dormitori on es conserva el llegat històric i artístic dels cartoixans i que mostra com vivien els monjos. A les cel·les 2 i 4 hi ha els documents i records de l'estada de Chopin i George Sand a Valldemossa l'hivern del 1838-39. Travessem la plaça de la Cartoixa i passem al palau del rei Sanç, un casal luxós que conserva elements de l'antiga cartoixa. L'edifici també ha estat habitat per il·lustres personatges, entre ells Jovellanos, confinat a Valldemossa per qüestions polítiques, Rubén Darío, Unamuno, Azorín i Santiago Rusiñol. Actualment el saló de música del palau acull actuacions folklòriques i concerts

de piano.

Sortint de la Cartoixa encara ens resta temps per entrar al Museu del pintor Coll i Bardalet i fem un tomb pels carrers de Valldemossa. Ja de retorn a Randa resem Vespres a l'autocar.

Després de sopar hi ha un concert a l'esplanada del santuari. Els intèrprets són l'Orquestra simfònica de Balears Ciutat de Palma, la Capella Mallorquina i un pianista. Malauradament, a causa de la fresca i sobretot de la gran humitat que hi ha avui en aquesta hora, i pensant en els músics i més encara en els instruments, el concert ha quedat retallat a la meitat del que era previst.

DIA 15 DE JULIOL, DIUMENGE

Avui és el dia del Senyor. Tindrem l'Eucaristia aquesta tarda al monestir de les monges benedictines de la "Santa Família" a Manacor.

Sorpresa a l'hora d'esmorzar: avui tenim uns pastissos anomenats "coques de patata" que el pare Jordi comprà ahir a Valldemossa i que han estat molt ben rebuts; diu que són per a celebrar el naixement d'una seva neboda que s'escaigué ahir mateix. Gràcies, pare Jordi!

Ja l'autocar és a la porta, puntual com cada dia, per portar-nos al santuari de Sant Salvador. Tenim temps suficient i fem una parada a Felanitx. És dia de mercat i passem pel carrer on està ubicat; ens deturem a diferents parades. Al capdamunt d'aquest carrer s'aixeca l'església parroquial de Sant Miquel amb una ampla escalinata; l'església és tancada perquè està en obres; al peu de l'escala fem la primera fotografia de grup.

Comencem l'ascensió a Sant Salvador i mirem amb recel la pujada que ens espera amb els consegüents revolts, però es fa

agradable per la vegetació que omple tot el trajecte. A mitja pujada una petita capella assenyala el lloc on la tradició ens diu que fou trobada imatge de la Mare de Déu per un pastor dins d'una escletxa de les roques.

El Santuari de Sant Salvador o de la Mare de Déu de Sant Salvador es troba ubicat al cim del puig del mateix nom, a 509 m. d'altura, al terme municipal de Felanitx. El seu origen es remunta a l'any 1348, moment en què es va construir l'església primitiva amb motiu de la pesta negra. Fou dedicada a Nostra Senyora de Sant Salvador. A principis del segle XVIII s'edifica l'església actual i fou col·locada a l'altar major una imatge de la Mare de Déu que des del segle XV era venerada al santuari i es va situar a una capella lateral el retaule del segle XV esculpit en pedra de la Passió de la Imatge.

A una esplanada enfront del Santuari s'alça un monument a Crist rei, de 37 m. d'alçària. La base és una església cripta que s'acabà l'any 1934. Hem visitat tota la part del santuari i les seves dependències acompanyats pel senyor que s'ocupa de l'ermita i hem pujat al cambril a venerar la imatge de la Mare de Déu. Després de contemplar tota l'ampla panoràmica des del cim emprenem el camí cap a Cura on, avui, dinem.

Aquesta tarda anem a Manacor al convent de les monges benedictines. Ens hi rep la Mare Abadessa amb una germana i ens ensenyen el lloc on preparen les melmelades i altres productes. Tot seguit passem a la capella, molt acollidora, amb molta llum natural. Van arribant les germanes, són molt poquetes. Els diumenges tenen l'Eucaristia a les sis de la tarda, i hi acut força gent dels voltants. Tenim una sorpresa molt agradable quan veiem

entrar, acompanyat de la seva mare, el pare Toni Pou, monjo de Montserrat, fill de Son Macià, prop de Manacor, que passa uns dies de vacances a casa seva. Abans de l'Eucaristia la Mare Abadessa ens fa una explicació sobre el convent i ens dona la benvinguda. Concelebren l'Eucaristia el pare Jordi i el pare Toni, ens sentim emocionats ja que tots formem part de la gran família benedictina. Els cants ens uneixen a tots, amb les músiques del pare Ireneu Segarra. A l'homilia el pare Jordi ens parla de l'evangeli del dia: el bon samarità. Acabem l'Eucaristia amb el cant del Virolai davant de la Mare de Déu del Roser, una bonica talla molt estimada per les germanes.

Qui més qui menys tots hem comprat un pot de melmelada i ens acomiadem de les monges agraint la seva bona acollida. Recordem que el 1993 els oblats, amb el consiliari d'aleshores, el pare Bernabé Dalmau, també visitarem aquesta comunitat.

Tornem cap a Randa tot resant Vespres pel camí.

DIA 16 DE JULIOL, DILLUNS

Festivitat de la Mare de Déu del Carme.

Com cada dia després d'esmorzar l'autocar ja és a la porta; aviat ja som a Randa i seguim la carretera que ens mena cap a Algaida i d'ací anem deixant oliverars, camps de conreu ja segats, ametllers, fins a Inca, on no parem, i ens endinsem pels vessants de la serra de Tramuntana. A la nostra dreta, frondoses pinedes i a l'esquerra l'espadat de la Serra. La carretera s'enfila aviat amb revolts pronunciats fins passats els 700 metres i arribem a un coll de muntanya; després baixa uns 200 m. I ens porta fins al Santuari de Nostra Senyora de Lluç. Aquells a qui agrada la natura han fruit de debò.

Segons una antiga llegenda la imatge de la Mare de Déu fou trobada un dissabte al vespre per un pastor i un monjo dins un roquissar a l'indret del torrent per darrere de l'actual sagristia del Santuari. Aquell mateix dia fou traslladada a l'oratori de Sant Pere de l'Escorça però quan l'endemà al matí acudiren a venerar-la havia desaparegut i la trobaren novament al torrent. Aquest fet es repetí dues vegades més i per aquest motiu s'edificà un petit oratori en el lloc de la trobada per venerar-hi la imatge.

El Santuari de Lluç és consi-

• Eucaristia al Santuari de Nostra Senyora de Lluç.

• Carretera cap a Sa Calobra.

derat el símbol religiós i cívico-cultural del poble mallorquí, i hi ha contribuït l'Escolania dels "Blauets", que cada dia canta a la Mare de Déu en nom de tot Mallorca. Arribà a l'apogeu el 1884 quan el bisbe Mateu Jaume i en nom de Lleó XIII coronà la imatge, i la Mare de Déu de Lluc fou proclamada reina i patrona de Mallorca. La imatge, dreta, amb el nen als braços, és obra dels segles XIV-XV. Té una alçada de 61 cm i és de pedra fina; des de sempre té el color negre.

El pare Jordi acompanyat d'un dels frares del Santuari celebra l'Eucaristia; tenim el doble goig de celebrar la festa de la Mare de Déu del Carme en un santuari marià. A les pregàries el pare Jordi prega per totes les Carmes que tenim entre els oblats. Acabem l'Eucaristia amb el Rosa d'Abril i pugem al Cambril de la Mare de Déu tot cantant-lo.

Visitem el Museu del Santuari, que és molt ampli: des del atuells de la prehistòria trobats en diferents llocs mallorquins, amb ceràmica mallorquina i valenciana i un recull molt important de la pintura de Coll i Bardolet. Dinem a Lluc mateix; després acomiadem la nostra presidenta Maria Dolors, que no pot acom-

panyar-nos tots els dies.

I ja després embrenem la ruta que davalla a Sa Calobra i al Torrent de Pareis, paisatges de gran bellesa per una carretera amb revolts impressionants i amb esplèndides panoràmiques. L'enginyer encarregat de projectar la carretera fins a la cala Sa Calobra va fer gala de la seva imaginació en realitzar l'anomenat "nus de corbata" per salvar un desnivell i d'aquesta manera entrar a l'estreta vall que ens condueix fins al nivell del mar des de gairebé 700 m. d'altura. Passem un gran ensurt quan en la gran davallada per aquesta estreta carretera ens creuen tres autocars que pugem de Sa Calobra. La bona professionalitat del nostre xofer i

dels altres tres resolen el problema i tot s'acaba amb grans aplaudiments per als experts xofers.

Som ja a Sa Calobra i tenim una bona estona per gaudir d'aquella bellesa del seu mar blau i tranquil i els grans penya-segats, i ens arribem fins al Torrent de Pareis on alguns banyistes aprofiten els últims raigs de sol, tot i que no és possible banyar-s'hi a causa de la multitud de meduses que hi ha. Sa Calobra és el punt de partida d'unes barques que permeten un recorregut marítim fins al port de Sóller vorejant la costa just al peu dels penya-segats.

Ja és hora d'emprendre la pujada per aquella carretera del "nus de corbata" i arribem contents i estalvis fins a dalt. Pel camí de retorn a Randa resem Vespres i arribem a Cura a l'hora de sopar.

DIA 17 DE JULIOL, DIMARTS

Dia complet a Palma.

Sortim de Cura després d'esmorzar. L'autocar ens porta fins a Palma i ens deixa molt a prop de la catedral, que ja podem veure amb tota la seva majestat. Ens espera la Maria Antònia Nicolau, mallorquina, membre de la Institució Teresiana, que havia estat un any a Montserrat al servei de l'Escolania. Ella ens acompanyarà i ens farà de guia

• Sa Calobra.

tot el matí.

Presidint en certa manera la badia de Palma s'alça majestuosa la catedral, d'estil gòtic català, començada a construir el segle XV i acabada el XVI. El seu tret principal és la seva situació a l'acròpolis de la ciutat romana de Palma, davant la mar, amb la muralla als peus i entre el castell de l'Almudaina i el Palau Episcopal. La façana principal presenta quatre grans torrasses i un frontís que conté un relleu de la Dormició de la Mare de Déu coronat per una imatge de l'Assumpció de Maria. El portal major, entre el renaixement i el manierisme, està presidit per una imatge de la Immaculada Concepció envoltada de quinze símbols de la lletania mariana. Damunt hi ha una gran rosassa de gairebé cent metres quadrats. És la rosassa gòtica més gran del món. L'interior presenta una divisió en vint-i-quatre triangles, la meitat dels quals formen l'estrella de David. El portal del mirador al costat del mar és una mostra d'escultura gòtica amb un baix relleu que representa el darrer sopar de Jesús.

El temple té tres naus, amb catorze columnes, autèntica filigrana arquitectònica. Cada nau té vint trams més una capçalera que conté un absis per cada nau. L'absis central conté una capella alta, la de la Trinitat, on es troben els sepulcres dels reis de Mallorca Jaume II i Jaume III, i el presbiteri, anomenat també Capella Reial, on hi ha l'altar major damunt del qual penja el baldaquí realitzat per Antoni Gaudí. Fa poc temps s'han inaugurat a l'altar del Santíssim les pintures de Barceló, mallorquí, on s'han representat tots els productes agrícoles i marins de l'illa.

Davant de la Seu visitem el castell de l'Almudaina, antic palau dels reis de Mallorca. Com

• Catedral de Palma.

ja indica el seu nom el castell, la fortalesa i les dependències, ultra el cos emmurallat, foren construïts pels àrabs. El rei Jaume II l'any 1309 el féu refer i ampliar com a castell-palau propi. L'edifici té planta rectangular i de l'exterior destaquen la façana que mira al mar i la torre de l'homenatge coronada per una estàtua de l'arcàngel Gabriel. Del seu interior són remarcables el Pati del Rei, la capella gòtica de Santa Anna, el Saló del Tinell, el Pati de la Reina i uns banys de l'època islàmica. De la decoració interior destaquen alguns tapissos i mobles de diferents èpoques. Actualment és utilitzat durant l'estiu per les cerimònies d'Estat i recepcions.

Després de les dues visites ens trasludem al restaurant de l'ONCE per a dinar-hi. El trajecte és bastant llarg, estem cansats i fa molta calor; agraïm de debò, doncs, les cadires del restaurant i l'aire condicionat que hi trobem. Agraïm a l'Antoni Ambrós que ens hagi fet les gestions per a poder-hi venir.

A la tarda anem a la basílica de Sant Francesc, a la plaça del mateix nom. El conjunt arquitectònic format per la Basílica i el claustre del Reial Convent de Sant Francesc és un monument d'una gran bellesa. En entrar al

claustre per la porteria ens trobem de cara amb set arcs de disseny senzillíssim formats per un basament i uns capitells molt simples i unes columnes llises de vuit cares. Al fons veiem l'ala potser més bella del claustre; a dreta i a esquerra hi ha dues galeries de disseny posterior més florit. Mereix atenció el brocal i el magnífic ferro forjat de la cisterna situada al centre del jardí monacal, com també el característic campanar, enlairat, que presideix el conjunt. Al fons trobem la porta d'accés a la Basílica, dedicada a recordar la impressió de les cinc llagues de Jesucrist a Sant

• Basílica de Sant Francesc.

• Coves d'Artà.

Francesc d'Assís. Tota l'atenció se centra en el conjunt escultòrico-arquitectònic que acull l'altar major. La joia més important que acull la Basílica és el sepulcre de Ramon Llull, glòria mallorquina, catalana i universal. Frare, cavaller, filòsof, poeta, alquimista, astròleg, viatger, missioner, és una de les figures cabdals de les lletres catalanes. El sepulcre fou construït el segle XI i podem admirar el meravellós sarcòfag d'alabastre que guarda les despulles del "Beat Ramon".

Arribats a Cura encara ens queda temps per celebrar les Vespres i l'Eucaristia tot donant gràcies a Déu.

DIA 18 DE JULIOL, DIMECRES

Com cada dia sortim de Cura després d'esmorzar. Avui el dia no és massa clar, hi ha molta boira però a poc a poc es va dissipant. La primera parada és a Manacor, a la tenda de les perles Majorica. Quasi tots comprem

alguna cosa, per a nosaltres mateixos o per a la família. N'hi ha per a tots els gustos. Continuem el camí, ara cap a les Coves d'Artà situades a la costa marítima del terme municipal de Capdepera, en el Cap Vermell, envoltades de muntanyes que s'alcen sobre el mar, que presideix l'entrada mateixa de les Coves. La passejada per dins és llarga, amb força desnivells, però esdevé molt interessant.

A la sortida ens espera la butaca de l'autocar amb l'aire condicionat, estem un xic fatigats pel recorregut per l'interior de la Cova, però satisfets d'haver vist tantes meravelles. Camí de Cala Rajada, on dinarem, passem fregant Capdepera amb el seu clos emmurallat i el castell. No podem pas parar-nos-hi. Cala Rajada és tot un complex de restaurants, tendes, hotels, amb molt de moviment. Dinem en un restaurant a la platja. La poca estona que hem d'esperar, el pare Jordi l'aprofita per anar-se a banyar. Tenim un dinar "mariner" excel·lent.

Havent dinat marxem cap a Alcúdia, poble situat al nord-est de l'illa entre dues badies; fem molts quilòmetres de costa formada per platja arenosa i, a vegades, de costa molt esquerpa. A Alcúdia són ben visibles les restes de la ciutat romana de Pol·lèntia. Són molt importants els dos recintes de muralles, l'un medieval i l'altre renaixentista, que fan que Alcúdia sigui atractiu pel seu caire històric. Fou fundada com a vila pel rei Jaume II l'any 1325. Un edifici molt important és l'església

parroquial de Sant Jaume, amb unes característiques monumentals. Tenim la sort de trobar el rector de la parròquia, que molt amable ens obre l'església i ens en fa unes explicacions molt completes, sobretot del retaule del sant Crist i de la seva imatge miraculosa, de la qual ens explica la llegenda. Els habitants d'Alcúdia senten molta devoció per aquest sant Crist i els dies de festa pugem al cambril a venerar-lo tot cantant el Credo de mossèn Romeu; i així ho fem també nosaltres. Donem gràcies al rector i sortim de l'església. Abans de marxar fem encara un tomb pel carrer Major.

Ja al cotxe anem veient les muralles molt ben conservades. Pensant que tindrem set i que som lluny de Cura el pare Jordi, que pensa en tot, ha comprat ampolles d'aigua que agraim de debò. Una breu parada a Palma, en una pastisseria per a assabentar-nos sobre les ensaïmades que volem portar cap a casa nostra, i arribem a Cura pel camí ja tan conegut.

DIA 19 DE JULIOL, DIJOUS

Aquest matí anem a Portocristo. El xofer, per llocs que encara no coneixem, ens porta primer per una carretera vorejada de pins que ens recorda les carreteres d'abans quan encara no existien les autopistes. Para prop d'unes cales tranquil·les on la quitxalla pot jugar i banyar-se sense perill, tot és molt bonic però el paisatge idíl·lic de fa uns anys s'ha convertit en una allau de xalets i hotels, una verdadera llàstima.

El port de Portocristo està molt animat, multitud de barques i molta gent amb les seves indumentàries de platja. Alguns dels nostres no poden resistir la temptació i fan una mullada, altres aprofiten per mirar boti-

gues o s'asseuen a prendre un refresc mentre contemplen el mar. Ha estat un matí tranquil i relaxat.

Aquesta tarda tenim dues visites: l'una a Petra, al Museu de fra Juníper Serra, i l'altra a Sineu, a la seva església. Arribats a Petra, ens dirigim al museu; fa molta calor, les cases del poble són baixes i el sol bat de ple al carrer, trobem aviat la persona encarregada del museu i allà ens adrecem buscant un xic d'ombra. Primer ens explica una mica la vida de fra Juníper, que neix a Petra el 1713 i mor a Monterrey el 1784. El seu nom era Josep Miquel, que canvià per Juníper en professar com a franciscà al convent de Sant Francesc de Mallorca. Quan començà la conquesta espanyola a l'alta Califòrnia els missioners franciscans, la major part mallorquins, es consagraren a l'evangelització dels indígenes i a la fundació de missions estables. Ell en creà nou, que han estat nuclis d'altres tantes ciutats que han conservat el nom que ell els donà, com ara San Diego i San Carlos, San Francisco i, l'última, San Buenaventura. Des del 1931 una estàtua de Juníper Serra representa l'estat de Califòrnia al Capitoli de Washington. Visitem el Museu on hi ha diferents records de l'estada a Mèxic, i cartes autògrafes, maquetes de diferents esglésies fundades per ell, etc. Al portal, una làpida commemorativa de diferents personatges que han visitat el Museu.

Anem cap a Sineu, que no és gaire lluny. Sineu, al centre mateix de l'illa, té un mercat molt important, els dimecres, que aplega molta gent. Ens dirigim cap a la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels. El rector no hi és però ja ha deixat la persona que ens atindrà. L'església és

• Sant Crist d'Alcúdia.

gran. El presbiteri té uns vitralls molt moderns que donen molta llum a la nau.

Última nit a Cura. Ens trobem per última vegada a la sala dels "Mil Proverbis" per resar Completes com hem fet cada dia i concretar l'horari per a demà.

DIA 20 DE JULIOL, DIVENDRES

Amb les maletes ja tancades tenim Laudes i l'Eucaristia a l'església del Santuari. Celebra el pare Jordi acompanyat pels tres franciscans; en sortir fem l'última fotografia de grup i després d'esmorzar comprem algun record a la tenda del Santuari: postals, imants per la nevera, llibres,

samarretes... i ens acomiadem de tots aquells que ens han servit aquests dies i dels franciscans.

L'autocar baixa per darrera vegada el massís de Randa i ens deixa a Palma. Tenim una bona estona perquè cadascú pugui fer el que vulgui. Alguns van al mercat, altres fan un tomb pels carrers fins a l'hora de dinar, que és al Passeig Marítim, al Restaurant Mediterráneo, on ens serveixen un dinar molt ben preparat. En ocasió del seu natalici, que s'escaigué fa pocs dies, aquesta cronista obsequia tothom amb una copa de cava: per molts anys!

Ens acomiadem de l'Antoni Ambrós, que ha estat tots els dies amb nosaltres, i esperem reveure'l a Montserrat.

Ja a l'aeroport, tots tenim les nostres maletes i les ensaimades que hem comprat, els nostres bitllets... i esperem una bona estona el nostre vol. Un petit contratemps, pèrdua d'un carnet d'identitat, però que gràcies a Déu s'ha pogut solucionar aviat, i... ja som a Barcelona. Tot esperant i recollint les maletes ens anem acomiadant de tots amb el desig de retrobar-nos almenys a la pròxima sortida de l'any vinent. Donem gràcies a Déu pel viatge, que podem dir que ha sortit "brodat" en tots sentits; i fins a reveure'ns. ✨

• Tot el grup, amb alguns dels franciscans, al Santuari de Cura.

NOTIFICACIONS

ELS NOSTRES DIFUNTS

OBLATS

Carolina Estil·les Montané
Francesc Garolera Gomis
Maria Dolors Villar Alcarria

No hem sabut fins fa molt poc la defunció d'aquests oblats ocorreguda ja fa anys:

Pilar Sardà Vilarnau
Teresa Solé Astals vda. Perich

INFORMACIONS DIVERSES

- Aquest mes de desembre ha entrat al monestir un nou postulant que s'afegeix als quatre que van entrar ara fa dos mesos.
- El 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu, han fet la professió solemne els germans Àngel Pons i Carles Xavier Noriega.
- Recordem que les Publicacions de l'Abadia de Montserrat tenen d'ençà d'alguns mesos una botiga a Barcelona (Àusias Marc, 92-98) on, a més de totes les nostres publicacions (llibres i revistes), podeu trobar tots els discos de Montserrat i ceràmica de Sant Benet.
- Llibres recomanats: JOSEP M. ROVIRA BELLOSO: Qui és Jesús de Natzaret. Edicions 62, Llibres a l'Abast 394. Barcelona 2005 / RÉGINALD GRÉGOIRE: Sant Benet. Del passat al futur d'Europa. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, L'Espiga 92. Barcelona 2007.

Informació General: Ma. Dolors TRESSERRAS - Tel. mòbil 656 40 80 57
Informació Tresoreria: Ramon BORRELL - Tel. mòbil 617 40 80 83
www.oblatsmontserrat.cat

CALENDARI D'ACTIVITATS 2008

GENER

9 Inscipcions: Regla B. / Recés
19/20 REGLA B. (12h matí) / RECÉS (4h tarda)

FEBRER

6 Inscipcions: Dominica Laetare
12-14 EUCARISTIA – Conferències quaresmals a Lestonnac (2/4 de 8 del vespre)

MARÇ

2 DOMÍNICA GAUDETE

ABRIL

5 EUCARISTIA a l'altar de Sant Benet de la catedral de Barcelona (11h matí)
9 Inscipcions: Regla B. / Trobada / Excursió
26/27 REGLA B. (12h matí) / TROBADA (4h tarda)
30 Inscipcions: Regla B. / Recés

MAIG

10/11 REGLA B. (12h matí) / RECÉS (4h tarda)

JUNY

7/8 EXCURSIÓ de primavera
12 EUCARISTIA – Conferència a Lestonnac (2/4 de 8 del vespre)

JULIOL

18-25 (previsió) VIATGE d'estiu

AGOST

27 Inscipcions: Exercicis espirituals

SETEMBRE

10-14 EXERCICIS ESPIRITUALS

OCTUBRE

8 Inscipcions: Regla B. / Trobada
18/19 REGLA B. (12h matí) / TROBADA (4h tarda)

NOVEMBRE

12 Inscipcions: Regla B. / Recés / Dominica Gaudete
13 EUCARISTIA - Conferència a Lestonnac (2/4 de 8 del vespre)
22/23 REGLA B. (12h matí) / RECÉS (4h tarda)

DESEMBRE

14 DOMÍNICA GAUDETE

SI VOLEM HABITAR EN EL TEMPLE DEL SEU REIALME,
NO S'HI POT ARRIBAR SI NO ÉS CORRENT-HI AMB BONES OBRES. [...]
HEM DE PREPARAR, PER TANT, ELS NOSTRES CORS I ELS NOSTRES COSSOS
PERQU... MILITIN SOTA LA SANTA OBEDI...NCIA DELS PRECEPTES
I QUANT A ALL— QUE NO ARRIBA A PODER EN NOSALTRES LA NATURA,
PREGUEM EL SENYOR QUE VULGUI ATORGAR-NOS
L'AJUT DE LA SEVA GRÀCIA.

(RB PR—LEG 22,40,41)

